

A tak choďte, čiňte učeními všetky národy kŕstiac ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen. (Matúš 28. 19 - 20)

D a j t e t o , č o m á t e , J e ž i š o v i

Keď sledujeme tých okolo nás, vidíme, že je čím ďalej tým ťažšie nájsť ľudí, ktorí sú spokojní. Problémov je veľa a riešenia sa hľadajú len ťažko. Veľa ľudí okolo nás sa cíti osamelo a izolovane od prostredia, zatiaľ čo sú iní hlboko zranení. Sú často smutní a znepokojení. Ich duše žijú a hladujú, no oni nevedia prečo. Viac než predtým, prežívajú ľudia vo všetkom, dokonca i sami v sebe, sklamanie. Mnohí sú deprimovaní, lebo musia čeliť problémom, napríklad rodinným, zdravotným, rozvodom, nezamestnanosti, dlhom, nespravodlivosti. V dôsledku toho mnohí čakajú na niečo, čo ich životy zmení a vyplní prázdnotu v ich dušiach. Kto je skutočne schopný im pomôcť? Odpoveď je jednoduchá. **Môže to byť niekto iný ako Ježiš Kristus?** Sväté Písmo však hovorí veľkú pravdu: Ako sa ľudia učia o Bohu, pokiaľ im nikto o ňom nepovie? (Rimanom 10:14-17) Čo môžem urobiť pre svojich blízkych? Čo môžem svojimi obmedzenými silami ponúknuť? Tu je odpoveď pre tých z nás, ktorí si ju kladú. Keď Ježiš Kristus nakrmil tisícky, ktoré ho nasledovali, rozoslal svojich učeníkov a nariadil im **"Dajte im vy jesť"** (Marek 6:37). Hoci mali učeníci len málo rýb a len niekoľko bochníkov chleba, mali so sebou Pána. Jeho požehnanie poskytl jedlo, ktoré nakrmilo tisícky ľudí. Brali z

rúk Pána a svojimi obmedzenými silami dávali svojim blízkym to, čo potrebovali. Aká je dnes najdôležitejšia potreba ľudí? Lste nemajú náladu na kritiku, na lekcie o morálke alebo na niekoho, kto bude zdôrazňovať ich nedostatky a chyby. Čo chcú celým srdcom je, aby vedľa nich niekto stál, podal im pomocnú ruku a mal ich rád. Láska k nášmu blížnemu by mala byť pre každého znovuzrodeného kresťana motiváciou. Mali by sme konať dobré skutky a takisto sme vyzývaní, aby sme dali iným to, čo sme dostali od Pána. Ako Pán povedal, **"zadarmo ste dostali, zadarmo dajte"** (Matúš 10:8), čo znamená dávať to, čo sme dostali slobodne a bez nároku na zisk. Takže by sa každý mal sám seba opýtať, čo dostal od Ježiša, a odpoveď je jasná. Ježiš mi pomohol, zmenil môj život a je schopný urobiť to isté pre ostatných. Keby som im len mohol povedať o Ježišovi. Je naším svetlom, našou nádejou, oslobodil a utešil nás. Ježiš nám dáva pokoj a radosť. Ukázal nám našu krajinu na nebesiach, kde s Ním budeme tráviť večnosť. Priniesol nám dobrú zvesť, odpustil nám a uzdravil nás. Je naším priateľom a pomocníkom. Toto nie je bezvýznamné. Pánova práca je pre nás a pre našich blízkych vzácna. Akúkoľvek pomoc ľuďom ponúkame, bude lepšie, ak ju bude sprevádzať naše svedectvo o

milosrdenstve Ježiša v našom živote. Preto to nebude len dobrý skutok s dočasnými výsledkami, ale možno naše svedectvo prinesie radikálne zmeny v životoch ľudí, s večným výsledkom pre nich a pre nás na nebesiach. Ukážme ľuďom okolo nás, ako môžu znovu svoje životy vybudovať a vybaviť ich materiálne, evanjeliom nášho Pána Ježiša Krista, ktoré obsahuje zlato, striebro a vzácne klenoty. Ukážme im základy učenia apoštolov, aj základný kameň, ktorým je Ježiš Kristus. Dajme im Boží dar, Jeho Syna Ježiša Krista a Boh nás odmení vo večnosti.

"Každého tedy, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojim Otcem, ktorý je v nebesiach" (Matúš 10:32).

Emilios Barbatos

D O Š Ť T I J E M O J A M I L O Š Ť

Apoštol Pavol mal telesný problém, ktorý ho trápil. Choroba, ktorú nazýval "trňom", mu spôsobila ťažké časy, aj keď nevieme, čo to presne bolo. Vysvetľuje nám, že ho zbíchoval satanov posol, aby nespýšnel z toho, čo mu zjavil Boh. Vo svojom liste ešte hovorí, že sa trikrát k Pánovi modlil, aby mu túto chorobu odobral, ale odpoveď bola negatívna: **"Dost' ti je moja milosť"**. Táto odpoveď sa hodí v každej ťažkosti, pri každej nemoci, pri každom neúspechu, s ktorým sa v našom živote môžeme stretnúť: **"Dost' ti je moja milosť"**. Je to, ako keby nám Boh hovoril: **"Keďže máš moju milosť, ktorá ti zaisťuje večný život, a máš aj moje milosrdenstvo a všetko, prečo sa trápiš nad svojim smútkom alebo nad svojou nemocou alebo akoukoľvek nepriazňou?"** Pri čomkoľvek, čo nie je v poriadku, čím trpíme, by sme mali byť šťastní, pretože máme milosť Ježiša Krista, ktorá nikdy nesklame a nikdy nám ju nikto nemôže vziať, kým pri ňom prebývame blízko. Milosť Ježiša Krista je to, čo nám poskytl večnú spásu: **"Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží"**, píše apoštol Pavol cirkvi v Efeze. Neboli sme úprimní a bez hriechu. Boli sme hriešnikmi a v našich životoch nestabilní. Napriek tomu sa nad nami ... pokračovanie na strane 3

M o t í v y p r e p o s l u š n o s ť

"Ale najväčšia z nich je láska" (1 Korint'anom 13:13)

V celom Svätom Písme vidíme, že poslušnosť je základom vo vzťahu medzi človekom a Bohom (napr. pozri 1 Samuel 15:22-23). Takisto vidíme rôzne motívy, ktoré vedú kresťana k poslušnosti voči Božej vôli. Niekto by mohol povedať, že "motívy nie sú dôležité, keďže všetky vedú k rovnakému výsledku". Keďže hovoríme o poslušnosti voči "jednému" Bohu, ktorý sa pozerá na srdce, a nie na vonkajší vzhľad (1 Samuel 16:7, 1 Korint'anom 4:5), motívy samotné jednoznačne dôležité sú. Niektoré z motívov, s ktorými sa

v Písme stretne, sú:

Strach

Boh stále presne varuje pred prirodzenými dôsledkami neposlušnosti človeka voči Jeho vznešeným slovám. Napríklad čítame, **"Ale stane sa, ak by si nepočúval na hlas Hospodina, svojho Boha, tak, aby si ostríhal a činil všetky jeho prikázania a všetky jeho ustanovenia, ktoré ti ja prikazujem dnes, že prídu na teba všetky tieto kliatby a dostihnú ťa."** (5. Moj. 28:15) a **"...lebo pre také veci prichádza hnev Boží na synov neposlušnosti"** (Efežanom 5:5-6, takisto pozri Rimanom 2:8, Matúš 25:44-45,

Ján 18:8-9). Strach z utrpenia (zaslúžene) príde do života človeka kvôli jeho neposlušnosti, čo je pre niektorých silným motívom pre poslušnosť.

Povinnosť

Iným pohľadom, ako sa pozrieť na poslušnosť voči Bohu, je vidieť ju ako povinnosť konať Jeho vôľu. Napríklad čítame, **"... Preto budeš milovať Hospodina, svojho Boha, a budeš ostríhať jeho nariadenie a jeho ustanovenia, jeho súdy a jeho prikázania po všetky dni."** (5. Moj 11:1, takisto pozri 6:4-5) a **Počuj, Izraelu,**

... pokračovanie na strane 4

S V E D E C T V O V I E R Y

„Ale boh dokazuje svoju lásku k nám tak, že keď sme my boli ešte hriešnici, On zomrel za nás.“

Rimanom 5 : 8

Tento mesiac spoznáme svedectvo Meniho Dimakeasa.

Meni, porozprávaj nám svoje svedectvo od detstva.

Narodil som sa v Aténach v roku 1957, moji rodičia obaja pochádzajú z Many, ale spoznali sa a zobrali v Aténach. Keď som mal rok a sestra mala 30 dní, zahynul nám tragicky otec. Išiel niekam na motorke a zrazilo ho auto. Naša mama bola nútená nájsť si prácu. My sme boli vychovávaní v ťažkých podmienkach. Vo všeobecnosti sme veľký vzťah k náboženským veciam nemali, ale ja ako malý som prežil jednu zvláštnu skúsenosť. Keď sa končil školský rok a zatvárali sa školy, čakali na nás starí rodičia a šli sme k nim na dedinu na celé prázdniny. Mal som približne 8- 10 rokov. Pamätám si veľmi živo, že prišiel na dedinu pustovník, zhromaždil si nás všetky deti na námestie v dedine a rozprával nám o láske Božej. Nepamätám presne slová, ktoré nám vtedy hovoril, ale pamätám ako som sa cítil po tom ako som ich počul. Mal som takú veľkú radosť v srdci, že som si myslel, že lietam. Táto skúsenosť mi vydržala, až kým som nespoznal Pána. Bola to pre mňa odpoveď na otázku, či existuje Boh. Pamätám, že sme sa rozprávali s priateľmi : „ **Keď existuje Boh, prečo dovoľuje, aby sa dialo všetko toto na planéte? Prečo je hlad, nespravodlivosť, prečo zomierajú ľudia v Afrike?** “ Prichádzali sme k záveru, že Boh neexistuje. Ale povedal som vtedy : „ **Keď som bol malý, niekto mi rozprával slová o Bohu, ktoré sa ma silno dotýkali a vošli mi do srdca tak, že nie je možné, aby niečo neexistovalo. “**

Spôsobila v tebe táto skúsenosť, aby si sa priblížil k Bohu? Nie, túto skúsenosť som mal v sebe ako dôkaz, že existuje Boh. Nerobil som nič preto, aby som ho našiel. Samozrejme na svoj život som dával pozor. Od mamy som zobral dobré základy. Ale keď žijem ďaleko od Boha, nemôžem nehrešiť. Pán dopustil, aby som Ho spoznal až v 38. rokoch.

Ako pokračoval tvoj život?

Ukončiac strednú školu som hneď začal pracovať, pretože ako rodina, sme mali veľkú potrebu. Na začiatku som pracoval na stavbách a neskôr s mojim ujom, ktorý vyrábala sakrálné veci do cirkvi. Tam som zažil mnoho vecí, ktoré ma zarmucovali a vzdialovali od náboženstva. S tým som prestal, keď som sa oženil. Mój svokor bol tlačiar, práve vtedy šiel do dôchodku, tak mi ponúkol jeho prácu v tlačiarni. Vzal som to a od roku 1981 robím tlačiar.

Ako si sa spoznal s manželkou?

So svojou manželkou Mary sme sa spoznali veľmi mladí. Ja som mal 19 r. bol som po vojenčine, ona mala o dva roky menej. O 4 roky sme sa zosobášili a urobili dve deti.

Konstantína a Evtichiu. Darilo sa nám dobre veľmi, mali sme veľa priateľov, chodili sme do podnikov aj na výlety. No po 15. rokoch sa nás vzťah začal pomaly kaziť. V tomto období moja manželka, ktorá mala stále záujem, začala silno hľadať Boha. Počúvala rozhlasové kresťanskú stanicu. V jeden deň táto stanica nevyšliela. Hľadájúcu ju našla iná, ktorá sa volala Kresťanstvo. Začala ju počúvať. Odvtedy ihla na rádiu zostala tam. Hovorila mi, že slová, ktoré počula sa dotýkajú jej duše. Veľakrát, keď som prišiel z práce dávala počúvať aj mne. Nemôžem povedať, že sa mi nepáčili, ale neprikladal som im význam. Raz zavolala do stanice a oni jej povedali, kde sa nachádza kostol. Požiadala ma, aby som ju odviezol. Odviezol som ju v nedeľu večer, nechal som ju tam a odišiel som. Začala chodiť každú nedeľu, neskôr aj cez týždeň a brávala so sebou aj deti.

Ako si na to pozeral ty?

Nebol som proti, aby chodila. Lebo som videl veľkú zmenu, ktorú urobil Boh v jej živote. Ponajprv vzhľadovo. Predtým bola moderná, nosila mini, veľmi sa maľovala, potom sa začala obliekať cudne, prestala sa maľovať. Ďalej začala mať v úcte svoju osobu, ale aj iných ľudí. Vo všeobecnosti som videl, ako sa v nej vytvára iný charakter a to sa mi veľmi páčilo. Raz mi, ale moji blízki známi porozprávali škaradé veci a mňa to znepokojilo. Povedali mi, že niektorí veriaci po tom, čo uverili v Krista opustili svoje rodiny. Zľakol som sa. Vrátil som sa domov a práve vtedy moja manželka počúvala rozhlas so slúchadlami na ušiach a zároveň študovala Sv. Písmo. Nepočula ma, keď som sa jej prihovoral a ja mysliac si, že sa ozaj deje niečo vážne, som jej vytrhol Sv. Písmo a vyhodil ho. Povedal som jej : „ **Hneď teraz si vyber koho chceš - mňa alebo Krista?** “ Odpovedala mi : „ **Krista. Milujem ťa a nechcem sa rozviezť, ale Krista milujem viac.** “ Toto ma zlomilo. Nevidel som dovtedy svoju ženu takú pevnú a rozhodnú. Nezasiadlo to moje ego, ale znepokojilo ma to. Rozhodol som sa ist' pozrieť, čo sa deje. Prešlo niekoľko dní a na návrh mojej ženy nás navštívil jeden manželský pár z cirkvi. Posedeli sme, porozprávali a potom mi navrhli, aby sme išli do kostola, kde v ten deň nebola kázeň, ale iba bratské obcovanie so spoločným jedním. Išli sme a tam som spoznal viacerých bratov. Hlavne s pastierom cirkvi. Mal som veľa otázok od knihy Genesis až po Zjavenie. S trepezivosťou ma počúval a dal mi pár odpovedí, čo ma uspokojilo. Musím sa priznať, že sa mi to celé bratské obcovanie v ten večer páčilo. Toto sa po 15. dňoch znovu zopakovalo. So všetkým čo som počul a videl, som súhlasil a rozumel to, že je to skutočné. Na základe toho som sa rozhodol aj ja ist' do cirkvi. Prvá vec, ktorú som urobil bola, že som sa dal ostriať. Pretože som mal vlasy po pás.

Niekoľko ti to povedal, aby si to urobil?

Nie nikto. Ja sám som to považoval za ohavné ist' takto do kostola. Pociť som to takto v sebe. Bolo to v roku 1996. Vtedy som šiel prvýkrát do cirkvi a odvtedy som tam stále. Moja žena už bola pokrstená, ale ja som mal problém s

cigaretami. Fajčil som 4 krabičky cigariet denne dlhé roky. Spôsobovali mi problém s dýchaním, ale nemohol som s nimi prestať. V nedeľu som videl bratov ako berú božiu pamiatku a cítil som sa veľmi poníženy, že som sa nemohol zúčastniť aj ja. No videl som, čo Pán urobil pri mojej manželke a ako ju vyslobodil. Dostala zápal hlasiviek na 3-4 dni, nemohla fajčiť. Počas toho jej odišla každá žiadost' a prestala fajčiť. Odsúdil som cigarety v sebe a povedal som : „ **Pane, ako si vyslobodil moju ženu, vyslobod' aj mňa.** “ Skutočne, aj ja som dostal zápal hlasiviek, nemohol som fajčiť a prežil som úplne vyslobodenie z cigariet.

Takže sa stalo tak, ako si žiadal od Boha?

Áno, presne ako som žiadal od Pána, tak sa to stalo. Ďalší môj návyk bol štadión. Od malého dieťaťa som chodil na zápasy futbalové aj basketbalové. Začal som chodiť do cirkvi a Pán ma postupne znovuzrodzoval. Išiel som jeden deň s kamarátom na štadión. Vošli sme dovnútra a prostredie sa mi začalo zdať neprijemné. Počul som nadávky, vulgarizmy, videl bezbožnosť. Povedal som kamarátovi : „ **Veľmi sa tu nadáva.** “ Povedal : „ **Štadión je, veď vieš, nie si tu prvýkrát.** “ Ja som sa cítil, akoby som tam bol prvýkrát. Odohrával sa v mojom srdci boj. Po 5. min. som vstal a odišiel. Bol som tam poslednýkrát. Dal som za pokrstiť vo vode a po krátkom čase ma Pán pokrstil Svätým Duchom. Mali sme 3 dňový zápas modlitieb v kostole. Počas modlitieb mi jeden brat povedal : „ **Pod' sa pozrieť na svoje dieťa.** “ Videl som svoju 8. ročnú dcéru ako prežíva krst Duchom Svätým a so zdvihnutými rukami chváli Boha a rozpráva v neznámych jazykoch. Asi po pol hodine pokrstil aj mňa Pán svojim Svätým Duchom.

Tvoje deti sa rozhodli tiež nasledovať Pána?

Áno, od malička prišli k Pánovi do cirkvi a odvtedy sme s milosťou Božou všetci pri ňom. Krátko po tom, čo sme uverili, keď videli svokrovci našu veľkú zmenu v živote prišli aj oni do cirkvi. Jeden večer sa Pán prihovoral svokrovi prorokým slovom : „ **Predložoval som ti život, aby si ma spoznal.** “ A skutočne prijali Krista do srdca obaja, dali sa pokrstiť. Po dvoch mesiacoch svokor dostal infarkt myokardu. Odviezli ho do nemocnice, vyšetřili a povedali že neexistuje nádej. Keď odišiel k Pánovi jeden lekár ktorý videl staré záznamy a nové vyšetřenia, povedal, že tento človek žil zázrakom a mal zomrieť minimálne dva roky dozadu. Všetky artérie mal poupúchané. V našom smútku sme si spomenuli na slovo, ktoré mu povedal Pán, povzbudili sme sa, vzdali sme chválu Pánovi. Teraz sa modlíme za spásu ďalších blízkych príbuzných, susedov a priateľov. Naše poslanie je rozprávať o láske Božej a ak aj náš život bude svedčiť o Kristovi, toto ich pritiahne. Samozrejme skrz to všetko, čo sa deje na svete v poslednom čase ľudia hovoria medzi sebou, že niečo sa stane, že niečo príde. A my sme povinní ľudom povedať pravdu. **PRICHÁDZA PÁN !!!**

S V E D E C T V O V I E R Y

Ďakujem Pánovi za milosť, ktorú mi v živote prejavuje a aj za túto možnosť podeliť sa aspoň o časť toho, čo v mojom živote na svoju slávu urobil.

Volám sa Adriana Laputková a narodila som sa v roku 1973 v Košiciach. O Bohu som prvýkrát počula, keď som mala asi 5 rokov – hrali sme sa s kamarátkou zo susedstva, ktorá mi povedala, „Vieš o tom, že Boh ťa stále sleduje? Vie, čo robíš, stále ťa vidí.“ Toto mi zostalo v mysli a dnes viem, že sa ma Pán snažil oslovit' už ako dieťa. Trvalo ale veľmi dlho, než som skutočne počula Jeho sladký hlas! V škole som vždy patrila medzi najlepších žiakov, a darilo sa mi takisto

aj v športe, konkrétne v plávaní. Mala som však problémy so správaním, najmä s rešpektovaním autority a nedokázala som prehrávať, vo všetkom som chcela a musela byť prvá. Všeobecne sa však moji rodičia mohli na mňa spoľahnúť, takže som mala voľnosť, v ničom ma nekontrolovali, vždy som svoje úlohy zvládala. Na strednej škole sa mi darilo, ale vo vnútri som začala cítiť nepokoj a akúsi prázdnotu – teraz viem, že mi chýbala láska. Nedokázala som o svojich problémoch a pocitoch s nikým komunikovať, zatvárala som sa do seba. Mój vzťah s rodičmi nebol v tomto období dobrý, dávala som najavo veľa hnevu, odmietala som ich, búrila som sa. Po škole som chcela ist' študovať, ale na prvej vysokej škole som vydržala len jeden semester. Namiesto toho som odišla pracovať a neskôr i študovať do Veľkej Británie. Začala som hľadať lásku a zaplňať prázdnotu v duši hriechom a rôznymi teóriami a filozofiami. Samozrejme, nič ma nenaplnilo, prázdnota sa dokonca zväčšovala, ale stále som verila, že všetko bude lepšie. Po šiestich rokoch v Británii som sa vrátila na necelý rok na Slovensko. Vo vnútri som však cítila, že sa ešte do Anglicka vrátiť musím, a

znovu som odišla, tentokrát na dva roky. V tomto období som začala vážne rozmýšľať o sebe, o svojom živote, najmä o tom, aký je, čo robím a zistila som, že už ďalej takto pokračovať nechcem, lebo taký život, aký som viedla, ma nenaplnal. Pán vie presne, nad čím premýšľame a dnes viem, že odpovedal na mnoho vecí, ktoré ani nevysslovila. V roku 2000, v apríli, som sa ráno prebudila a chcela som si vypit' kávu a zapáliť si k nej cigaretu. Zrazu vo mne niečo vraví, „načo fajčiť?“. A odvtedy nefajčím. V tomto období som vnútorne túžila po zmene, a tá prichádzala, menili sa moje túžby a s nimi môj život. Nevedela som však, že to všetko pre mňa robil Pán, sám sa rozhodol vložiť ruku do môjho života a zastaviť všetko to zlé, čo som robila a čo bolo okolo mňa. V tom čase som bývala v Manchestri a mala som susedku – kamarátku – z Grécka, ktorú na pár dní navštívila jej bývalá spolužiacka zo školy, Maria. Obe ma raz pozvali na večeru. Keď sme sa s Mariou začali rozprávať, cítila som nejaké prepojenie, ako keby sme sa už dlhé roky poznali. Predtým, než odišla, sme si vymenili adresy a začali sme si písať listy. O pár mesiacov na to mi Maria napísala, že jej život sa zmenil, že sa stretla s Ježišom Kristom. Nijako som na to nereagovala, zostali sme však vďaka Pánovi v kontakte. Odvtedy mi posielala listy aj s veršami zo Svätého Písma. Pamätám sa, že som ich čítala, ale nerozumela som im. Vďaka zmenám bol môj život navonok lepší, zdal sa čistejší. Vo vnútri ma však začali trápiť výčitky svedomia týkajúce sa mojej minulosti, ktoré sa pre mňa stali obrovským bremenom. Nedokázala som sa skutočne z ničoho tešiť, a keď som sa tešila, bolo to len krátkodobé. Zároveň som už nechcela žiť tak, ako predtým. Na všetko z minulosti som chcela zabudnúť. Verím, že aj preto som v roku 2001 prišla na Slovensko a začala študovať na vysokej škole a zároveň pracovať. Zabrало mi to päť rokov tvrdej práce, najmä psychicky,

... pokračovanie na strane 4

Dost' ti je moja milosť

... pokračovanie zo strany 1

Pán zmiloval a svojou milosťou nás pritiahol blízko k sebe a teraz sme Jeho; patríme mu "milosťou". Bez ohľadu na to, čo sa nám deje, najmä choroby, smútok, potreba, existuje jedna vec, ktorá nás povzbudí, a to je milosť nášho Pána Ježiša Krista. Ľudia často nachádzajú útechu, keď vravia, vďaka Bohu, že máme svoj vlastný dom a nikto nás z neho nemôže vyhnať. Trochu jedla, malý majetok, vždy dokážeme nájsť niečo na jedenie. Stačí, že máme svoj vlastný dom. Toto hovoria chudobní ľudia za predpokladu, že svoj vlastný dom majú – a ten väčšinou zdedili po rodičoch. Toto vravia tiež i deti Boha. Je to to, čo nás Pán Ježiš Kristus povedal apoštolovi Pavlovi: "Dost' je ti moja milosť". "Bolesť, ktorá ťa trápi, ten trŕň, ktorý máš a ktorý ťa trýzni, nebude vyhladený. Nechávam ťa s mojou milosťou a mal by si chápať, že je

to viac než dost' na povzbudenie. Dost' je ti moja milosť." Dost' často nás právoplatne alebo nie obviňuje a my žiadame Pána o ochranu a uzdravenie, a On nás utešuje teplou, nežnou frázou plnou sily: "Dost' je ti moja milosť". Často sme slabí, smútime, nemocní, a potom Pán znovu a vytrvalo hovorí: "**Dost' je ti moja milosť: lebo moja moc sa dokonáva v slabosti**". A apoštol Pavol, keď píše Korint'anom, dodáva: "**Teda najradšej sa budem chváliť svojimi slabosťami, aby prebývala na mne moc Kristova. Preto mám záľubu v slabostiach, v pohaneniach, vtiesňach, v prenasledovaniach, v úzkostiach za Krista; lebo keď som slabý, vtedy som mocný**" (2 Korint'anom 12:9-11). Keď máme milosť Krista, všetko ostatné – či už **slabosť, zneužívanie, nevyhnutnosti, prenasledovania, smútok – sú nepodstatné**, pretože vo všetkých týchto situáciách cítime obrovskú a rozsiahlu silu milosti Krista, ktorá nás posilňuje. Koľko pozhňania dostávame, keď

čelíme skúške vediať, že táto skúška privedie milosť Krista do nášho života! Čo znamená 'milosť Ježiša Krista'? Znamená to, že bez ohľadu na to, akí bezcenní sme, On nás má rád, chce nás a čaká na nás. Má nás tak rád, že za nás zomrel na kríži Kalvárie. Na tretí deň, tak ako to sľúbil, vystúpil na Nebesia a Jeho prvá myšlienka bola ísť a nájsť svojich učeníkov, povzbudiť ich, dať im pokoj a povedať im: "Dost' je vám moja milosť". A potom našiel nás. Niekde nás stretol. Niekoľko stretol na ulici, niekoho v nemocnici, niekoho v škole, iného v práci a iných ľudí pri ich vášniach, pri pití, drogách alebo pri hazardných hrách. Ďakujeme Mu. Dal nám svoju milosť, oslobodil nás, pocítili sme Jeho dotyk. Pripravil pre nás miesto na nebesiach, aby sme s Ním mohli večne žiť v Jeho Kráľovstve, kde ten, ktorý sedel na tróne povedal: "**Hľa, činím všetko nové**". Toto všetko je ovocie Jeho milosti. Ďakujeme Mu.

Leonidas Feggos

A tak teraz na čože by som očakával, ó, Pane? Ten, na koho sa nadejem, si ty."

(Žalm 39:8)

Veľakrát sme v našom živote odolali zmenám, ktoré by pre nás boli veľmi užitočné, keby sme ich boli vykonal. Hlavným dôvodom je pravdepodobne skutočnosť, že zmeny, ku ktorým vedú a ktoré často vyžadujú, znamenajú priznanie si nášho neúspechu v minulosti, vďaka čomu sa cítime neprijemne. Sme napríklad vyzývaní, aby sme prehodnotili presvedčenie, ktoré sme mnoho rokov mali. Starší človek možno odpovie, vraviac, "**ak sa zmením, je to ako keby som priznal, že som všetky tie roky robil veci zle, a to by znamenalo, že som väčšinu života premárnil!**" Niekedy sa hanbíme, pretože nám tak dlho trvalo, kým sme prišli na to, čo by sme mali robiť. "Keby to bola správna cesta, videl by som ju skôr", počujeme ako racionálnu výhradu. Možno to však nie je o ničom inom, je to len myšlienka, posilnenie našej hrdosti v tom, že svoju vlastnú schopnosť a chápanie vyvyšujeme nad priznaním si chyby a nad nevyhnutnosťou mať Boha a Jeho vedenie a zjavenie. Apoštol Pavol píše o posilnení tohto druhu, "**ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista**" (2 Korint'anom 10:5). Niekedy sme zmätení, pretože nám tak dlho trvalo, kým sme urobili, čo sme mali. Ale neexistuje žiadny iný spôsob zlepšenia nášho správania, ako obrátiť našu pozornosť na skutočnosť, že sa musí zlepšiť náš postoj. Pre človeka, ktorý nepozná Krista, je táto nevôľa zmeniť život tým, čo Sväté Písmo vo veľkej miere nazýva "tradičným správaním". V liste Petra čítame

niečo veľmi vážne, čo sa týka tejto veci: "**A jestli Otcom nazývate toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, jaký je čin skutok, choďte v bázni po čas svojho pútnictva vediať, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškrveného baránka, Krista**" (1 Peter 1:17-19). Sväté Písmo odhaľuje, že tradičné, ľahkovážne správanie je v ľudskom živote tak hlboko zakorenené, že nemôže byť napravené ani sa nemôže zlepšiť, a Bohu na takejto možnosti sebazlepšenia nezáleží, pretože je zbytočné (Matúš 9:16-17). Jediný spôsob, ako správanie zmeniť, je spása, inými slovami obeť Krista, záchrana človeka vykúpeného a zaplateného krvou Pána Ježiša. Tesaloničania iste mohli mať mnoho dôvodov, aby zostali "konzistentní" s minulosťou. Namiesto toho však boli ochotní a mali odvahu zmeniť sa k lepšiemu, a rozhodli sa nasledovať cestu; cestu Evanjelia spásy, čo je dôvod, prečo ich apoštol Pavol chválil: "**A preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že prijímuc od nás slovo zvesti Božej neprijali ste slová ľudí, ale - jako je pravda - slovo Božie, ktoré aj mocne pôsobí vo vás veriacich**" (1 Tesaloničanom 2:13). Pre kresťana je však často ťažké uniknúť "zvyku" minulosti. Avšak bez ohľadu na to, aké faktory nám bránia našej schopnosti zmeniť sa, musia byť prekonané.

... pokračovanie na strane 4

- ČLOVEK - INTELIGENTNÝ STROJ časť 3.

"Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda."

(Ján 17:17)

Ako už bolo uvedené v predošlých dieloch, vedci z rôznych oblastí si uvedomujú veľkú pravdu, že náš vnútorný človek nie je výsledkom funkcií mozgu, ale ma nezávislú existenciu, hoci sa vyjadruje a komunikuje s našim fyzickým telom. Pokroky v chirurgii a anestézii umožnili, aby sa mohli uskutočňovať rôzne zásahy, ktoré boli ešte pred niekoľkými rokmi nemysliteľné. Existuje dobre známy prípad pacientky, ktorá podstúpila operáciu kvôli veľkej výduti na mozgovej kôre. Operácie sa plánovali do úplných detailov. Pacientka dosiahla silnú hypotermiu, a bola odobratá všetka krv z jej mozgu. Zastavila sa funkcia srdca a mozgu, a všetky parametre sa sledovali. Operácia bola úspešná a lekári sa tomuto výsledku veľmi tešili. Predstavte si ich prekvapenie, keď pacientka podrobne popísala situáciu v operačnej sále, ako aj rozhovory, ktoré lekári viedli, aj keď boli jej uši upchaté. Úžasná vec je, že podrobne popísala aj nástroje, ktoré lekári použili, hoci ich nikdy predtým nevidela.

Pokroky v medicíne, hlavne v oblasti záchranej resuscitácie nemocných pacientov, vniesli určité zistenia do svetla. Existuje dobre známy prípad mladej pacientky, ktorá zomrela, akonáhle prišla na ambulanciu, ale potom bola úspešne oživená. Keď prišla k vedomiu, povedala zamestnancom, že bola oddelená od svojho tela a videla lekárov, aj ich snahu priviesť ju naspäť. Dokonca im povedala, že v určitom momente bola na streche nemocnice a všetko jasne vnímala. Spomenula si hlavne na červenú topánku, ktorá bola na nemocničnej streche. Samozrejme všetci čelili skepticizmu, ale predstavte si, akí boli prekvapení, keď na tom trvala, a oni potom šli na strechu a našli tam červenú topánku.

Nedávno publikovaný prieskum naznačuje, že 15% pacientov, ktorí sú resuscitovaní, prežívajú to, čo sa nazýva posmrtná skúsenosť. V súlade s ňou, zatiaľ čo je osoba klinicky mŕtva, sa udržiava myšlienkový proces a pamäť, ako aj vedomie ľudskej osobnosti, to jest, kto táto osoba je. Mnohí hovoria, že vchádzajú do osvetleného tunela a prežívajú pocit pokoja a kľudu, z ktorého sa už nechcú vrátiť. Keď sa napokon vracajú, ich život sa mení, prestávajú byť sebeckými a materialistickými a viac sa zameriavajú na duchovné veci. Hĺbkové rozhovory však odhaľujú, že mnohí majú takisto skúsenosť s démonickými bytosťami, ktoré ich trýznia. Existuje svedectvo jednoznačného ateistu, ktorý sám seba označil za slobodomyselného, ktorý prežil takúto skúsenosť, keď na jednotke intenzívnej starostlivosti v nemocnici upadol do bezvedomia. Bol zachránený, keď celou silou privolať meno Pána Ježiša Krista. Tieto neplánované posmrtné alebo mimo-telové skúsenosti jednoducho naznačujú, že veda sa tejto témy začala dotýkať. Božie Slovo, jediná pravda, ju vyhlasuje s takou jasnosťou a mocou. Všetky skúsenosti by mali byť overené Božím Slovom. Vlastne by tu malo byť zdôraznené, že dobrovoľné úsilie, aby niekto dosiahol mimo-telových skúseností, aby komunikoval s duchovným svetom, sa považuje za okultizmus, a je Božím Slovom striktné zakázané, a to v Starom i v Novom Zákone. Ďakujeme Pánovi celým srdcom za Sväté Písmo. Božie Slovo je tá najdôležitejšia pravda, ku ktorej sme pozývaní, aby sme sa k nej pripúťali, aby sme hojne vstúpili do Božieho kráľovstva.

Alex Perakis

ADRESA CIRKVI

SLOBODNÁ APOŠTOLSKÁ CIRKEV LETNÍC
Kpt. Nálepku 121, Gíraltovce 087 01, SLOVENSKO, tel. 0914 251 742
Po-Pi 19.30 - 20.30 hod., Ne 10.30 - 12.00 hod.
www.bozieslovo.sk www.wordofgod.gr

A tak teraz na čože by som očakával, ó, Pane? Ten, na koho sa nadajem, si ty.”
(Zalm 39:8)

... pokračovanie zo strany 3

Apoštol Pavol sa sám nehanbí, keď priznáva, že na jeho duchovnej ceste bolo nutné urobiť rozhodnutia a zmeniť sa. Bolo to predovšetkým rozhodnutie opustiť tradičné učenie judaizmu a reagovať na volanie Krista (Galat'anom 1:13-16, 2:15) a pokračujúc, teraz ako kresťan, mať vôľu zrušiť pôvodné kresťanské názory a myšlienky (1 Korint'anom

13:11a) a vybrať si cestu duchovnej zmeny, zrelosti, s cieľom prirodzene dosiahnuť plnosť Krista (1 Korint'anom 13:11b). Verše, ktoré čítame v knihe Žalmov, sú veľmi charakteristické: **„Rozvážil som v mysli svoje cesty a obrátil som svoje nohy k tvojim svedoctvám. Ponáhľam sa a neváham ostríhať tvoje prikázania.”** (Žalm 119:59-60). Najskôr sa musíme pozorne zamyslieť nad naším správaním. Potom musíme "obrátiť svoje nohy", to jest zmeniť smer; a napokon bez ďalšieho mámenia času venovať svoje životy skutočnému vzťahu lásky a poslušnosti Bohu.

Dimitris Mastoris

Dvaja budú na jednej posteli, jeden bude vzatý, druhý zanechaný

„Kam Pane?”, opýtali sa učeníci. Ježiš odpovedal: „Kde bude telo, tam sa rozumia aj orly.“ Malo kresťanov rozumieť týmto slovom. Ide tu o odobratie cirkvi do ponebeských oblastí. Malo by to zaujímať všetkých tých, ktorí chcú žiť s Pánom naveky. **„Lebo sám Pán s veliteľským povelením, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.”** (1. Tes. 4. 16-18). Ide o veľa, ide o večnosť s Ním, s tým, ktorý si nás zamiloval a seba samého dal za nás. Človek nezomiera, existuje večnosť. Božie slovo nazýva smrť spánkom. Keď človek zomrie, jeho duša sa oddelí od tela a ide k Bohu alebo do pekla. Peklo je miesto trápenia, ktoré nebolo pripravené pre človeka, ale pre diabla a jeho anjela. Mnohí si namiesto Pána a Jeho lásky z golgotského kríža, vyberajú práve diabla a jeho svet. Ich posmrtný život bude trápením. Je to miesto, kde nie je prítomný Boh. Vieš si to predstaviť? Poznám jednu pozeňnanú sestru, ktorú Pán previedol pekľom. Hovorila, že horšia skúsenosť sa už zažiť nedá. Ak by tam s ňou nebol Pán, tak by neobstála. Videla tam významných, vznešených a krásnych ľudí. Všetci sa neopisateľne trápili. Roky po tom nemohla na to zabudnúť a spomienky jej privádzali smútok. Verím, že čítajúc tieto riadky si všetci vyberiete Pána a večný život, ktorý pripravil tým, ktorí milujú Jeho a Jeho príchod. **„Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho prilytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem prihotoviť miesto a keď odidem a prihotovím vám miesto, prídem zase a pobieram si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.”** (Ján 14. 1-3)

Mnohí kresťania nechávajú všetko na poslednú chvíľu. To sa však môže stať pascou. Je hektická doba a prestávame mať čas na svoju dušu. Mladí hovoria, že kresťanstvo je pre starých. Božie slovo hovorí... **teraz je čas príhodný, teraz je čas spasenia.**

Boh apoštola Pavla viedol do väčšej hĺbky. Pozorne čítajme, čo píše cirkvi: **„HĽA TAJOMSTVO VÁM Hovorím, VŠETCI NEZOSNEME, ALE VŠETCI BUDEME PREMENENÍ, RÁZOM, V OKAMIHU PRI ZATRÚBENÍ POSLEDNEJ TRÚBY.”**

Vieš, o tom, že nemusíš zomrieť? Keď príde Pán po svoju cirkev a ty budeš ešte živý, môžeš byť zobratý alebo tu zostať. Všetky znamenia Jeho príchodu, o ktorých Pán hovoril už sú. Prijal si už Ježiša Krista ako svojho Pána? Si pripravený? Ak nie, tak je najvyšší čas. Existujú dva dôvody:

1. s Pánom je oveľa krajší život
2. veľa času už neostáva, Pán prichádza.

V Svätom Písme sa píše, že premena nášho smrteľného tela na nesmrteľné sa udeje razom a v okamihu. Tak rýchlo, ako keď niekto mihne okom. Nebude tam čas na prípravu, preto radšej teraz vykúpime čas, lebo dni sú zlé. Nedbajme na posmievačov, ktorí to neočakávajú a neveria tomu. Apoštol Peter píše **„vediac najprv to, že v posledných dňoch prídu posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich vlastných žiadostí a hovoriť: Kde je to zasľúbenie o jeho príchode? Lebo odkedy posnuli otcovia, všetko tak trvá, od počiatku stvorenia... a dodáva ...Neodkladá Pán vyhájusť so zasľúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá, ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.”** (2. Peter 3. 3-4, 9). Naopak my, ktorí vidíme, že Pán skutočne zhovieva, kvôli tomu, aby sme mohli byť zachránení a žiť večne, robme toto. **„A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnuteľní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom viediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi.”** (1. Korint. 15. 58).

SVEDECTVO VIERY

... pokračovanie zo strany 2

nemala som čas na nič iné. V roku 2006 som v jeden deň ukončila školu štátnicami a na ďalší deň som sa sťahovala do Prahy, kde mi v spoločnosti, pre ktorú som pracovala, ponúkli inú pozíciu. Prebehlo niekoľko mesiacov, než som sa dostala do novej rutiny a zvykla si. Po nich však ako obrovská vlna prišlo všetko to, na čo som sa snažila celé roky zabudnúť – výčitky svedomia. Trápenie pokračovalo. Čítala som rôzne knihy o sebaopoznaní, ale tie pomohli len na veľmi krátku dobu, takže v podstate zmysel nemali. V lete v roku 2007 tragicky zomrela jedna moja kolegyňa – bola to autonehoda, počas výkonu práce. Bola to udalosť, ktorá ma veľmi zasiahla. Začala som premýšľať o svojom každodennom živote a vo vnútri som si hovorila, „nikdy nevieme, kedy je náš posledný deň. Keby bol toto môj posledný deň, chcela by som ho žiť tak, ako žijem?” Moja odpoveď bola jednoznačná „nie”. Bola som unavená z práce, netešila som sa takmer z ničoho, môj život ako taký bol založený viac-menej len na rutine. Pán to však všetko vedel a videl a zariadil, aby som na jeseň toho istého roku šla do Grécka a stretla sa tam po rokoch s Mariou. Spoločne sme šli na pár dní na Krétu. Počas nášho pobytu chcela ísť Maria do zhromaždenia. Z počiatku som s ňou nechcela veľmi ísť, tak mi

MOTÍVY PRE POSLUŠNOSŤ

... pokračovanie zo strany 1

Hospodin, náš Bôh, je jeden Hospodin. Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou a celou svojou silou!” (Malachiáš 1:6) a **“čo ma voláte: Pane, Pane, a nečiníte, čo hovorím?”** (Lukáš 6:46). Kresťan dlží Bohu všetko, a preto je 'formálne' povinný urobiť čokoľvek, čo mu jeho Stvoriteľ, Záchranca a Pán hovorí, aby urobil (1 Korint'anom 6:19-20, 2 Korint'anom 5:14).

Výhoda

Ďalej existuje taký typ poslušnosti, ktorý človek dodržiava viac-menej preto, lebo očakáva určitý druh odplaty od Boha. Apoštol Peter mal napríklad „logickú” otázku, **“Hľa, my sme opustili všetko a išli sme za tebou, čo tedy bude nám?”** (Matúš 19:27). Odmena, ktorú Pán sľúbil veriacemu, je hojná a istá; **“...dostane mnohonásobne viac a večný život”** (Matúš 19:28-29, 10:42, pozri takisto Izaiáš 40:10, 62:11, Zjavenie 22:12), a preto je častým motívom pre poslušnosť.

Svedomie

Ďalším motívom pre poslušnosť je dráždenie a výčitky čistého svedomia. Sväté Písmo napríklad kresťana vyzýva, **“Každá duša nech sa podriaďuje vrchnostiam, ktoré jako také majú vyššiu moc; lebo nieto vrchnosti krome od Boha... takže ten, kto sa protiví vrchnosti, stavia sa proti Božiemu zriadeniu. Preto je nevyhnutne potrebné podriaďovať**

sa...aj pre svedomie” (Rim. 13:1-5).

Zbožnosť

Ďalším motívom, s ktorým sa v Písme stretávame, je zbožnosť. Uznanie lásky, múdrosti a moci Boha ako aj Jeho prozreteľnosti v živote človeka vytvára voči Nemu hlboký rešpekt. Typickým príkladom je ten o Kornéliovi (Skutky, kapitola 10), ktorý si bez toho, aby mal osobnú skúsenosť s Bohom, s Ním vytvoril vzťah založený na zbožnosti; a preto s radosťou poslúchol Boha vo všetkom, čo mu povedal, aby urobil.

Láska

Najdôležitejším motívom pre poslušnosť, ktorý môžeme nájsť, je však láska. Bez toho, aby sme ignorovali alebo zrušili ostatné motívy, Ježiš Kristus svojim učeníkom ukázal “dokonalejšiu cestu”, skrze ktorú Ho majú poslúchať: **“Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania”** (Ján 14:15,23). A tieto slová povedal, 'majúc na mysli' nový, hlbší vzťah, ktorý s nimi chcel mať: **“Už vám nehovorím viacej sluhovia... ale vás som nazval priateľmi”** (Ján 15:15) Všetky horeuvedené motívy majú svoje miesto v pláne Boha a na duchovnej ceste kresťana. Ale keďže vzťah s Bohom sa prehlbuje a počiatočná známosť vedie k 'obecenstvu' s Ním (1 Ján 1:7), takisto by sa mali vyvíjať i motívy. A i keď všetky ostatné motívy v určitom bode nestačia, aby nás dovedli k plnej poslušnosti voči Bohu, tento druh poslušnosti, ktorý sa spolieha na lásku, sa nezmenší, pretože láska 'nikdy neprestáva' (1 Korint'anom 13:8a).

Dimitris Mastoris

povedala, „veď pod' a keď sa ti tam nebude páčiť, kľudne môžeš odísť.“ Napokon som šla. Prvé, čo som si všimla, boli tváre ľudí – videla som v nich svetlo a život. Pýtala som sa sama seba, „ako je možné, že títo ľudia majú v sebe toľko sily a ja som taká zničená?“ Vtedy som začala Pánove slová už trochu vnímať, od bratov a sestier som sa dozvedela o Ježišovi Kristovi, o Jeho utrpení a o Jeho veľkej obeti na golgotskom kríži i za mňa. Po návrate do Prahy som bola rozhodnutá odísť z práce, aj keď som nevedela, kam pôjdem ďalej. Vo vnútri som však mala neuveriteľný pokoj a istotu, že všetko bude v poriadku. Od januára do júna 2008 som pracovala veľmi málo, takže som mala veľa času na seba. Začala som čítať Nový zákon, pokúšala som sa modliť. Čítala som, že sa mením a začala som hľadať spoločenstvo, kde by som sa mohla o Pánovi dozvedieť viac. Takto som sa jedného dňa ocitla v jednom americkom zhromaždení, kde okrem iného spievali chvály. Bolí to práve slová chvály, ktoré sa dotkli môjho srdca. Keď zaznelo, „Ježiš, verím v teba, Ježiš, tebe patrí, ty si dôvod, pre ktorý žijem“ moje srdce sa rozblilo a ja som si uvedomila, že Ježiš Kristus je mojim domovom, mojim útočiskom a pýtala som sa sama seba, kde som tie dlhé roky blúdila. Naďalej som sa skrz Písmo učila o Pánovi, a ten ma viedol. Všimla som si, že niektoré veci z Písma boli v praxi v tejto cirkvi inak, a preto som tam prestala chodiť. V júni som šla za rodičmi na Slovensko. Počas týchto dní som si spomenula, že som sa kedysi po telefóne s niekým zo Slovenska rozprávala o Ježišovi Kristovi. Zrazu moja ruka dvihla telefón a zavolala som do Giraltovec opýtať sa, kedy bude v nedeľu zhromaždenie. Keď som v nedeľu prišla, dával sa jeden z bratov pokrstiť vo vode. Vo vnútri som počula hlas, ktorý mi vravel, „toto je ďalší krok pre teba“. Pán ma očistil od všetkých bremien a pút, a tak som sa v auguste v roku 2008 rozhodla aj ja dať Mu svoj život a nasledovať Ho, a dala som sa tiež pokrstiť vo vode. Pán sa nado mnou zmlieval a o mesiac na to ma pokrstil aj Duchom Svätým. Odtvtedy som s Ním každý deň, učim sa vedľa Neho kráčať a žiť tak, ako to chce On. Viem, že Pán ma nikdy nesklame, je verný, má ma rád, pretože „Boh je láska“, a že pripravuje a čaká nielen mňa ale na všetkých veriacich ľuďoch vo svojom Nebeskom kráľovstve, aby sme s Ním mohli žiť večne. Amen.